

opsporen en vergaderen moet, stellen ons tot niet meer in staat. Alleen de verbeelding vermag de leemten aan te vullen, die de historische wetenschap in dezen verplicht is open te laten.

Als de duisternis, die sedert het verval der Romeinsche heerschappij gedurende eenige eeuwen over de geschiedenis van ons land verbreid ligt, allengs eenigermate opklaart, zoodat de blik van den geschiedvorscher althans iets van den toestand ontwaren kan, doet zich aan den rechter Maasoever, van den IJsel af tot aan de zee toe, slechts ééne stad voor, Vlaardingen, Fladirtinge, zooals men den naam dan schrijft. Tijdens den grooten, en nog altijd merkwaardigen oorlog, dien Graaf Dirk III met de Bisschoppen van Utrecht, Keulen en Luik en met den vertegenwoordiger van het Keizerlijke gezag in deze streken, den Hertog van Lotharingen, om het bezit van het eiland, waarop weldra Dordrecht verrijzen zou, te voeren had, in het begin der XIe eeuw, komt Vlaardingen reeds voor als een sterkte, de hoofdplaats der gansche streek. Het geheele grondgebied van Dirk III wordt met den naam dier stad genoemd en hij zelf kortaf Markgraaf van Vlaardingen geheeten (1). De stad lag toen ongeveer ter zelfder plaatse als nog tegenwoordig, slechts iets meer buitenwaarts, want juist daar, op die hoogte, heeft sedert dien tijd de stroom eenig gebied op het land veroverd en de bewoners gedwongen terug te wijken en hun huizen iets meer naar binnen te verplaatsen. Omstreeks het jaar 1500 herinnerden oude lieden zich nog, dat, waar toen het water vloeide, voormaals land gelegen had en een

---

(1) Alpertus Metensis zegt: »Flardingem, sic enim haec regio Frisiorum vocatur,» en Herimannus Angiensis noemt Dirk III »Marchio de Phladirtinga.»